

[Justitsministeren]

dent forekommende, måske så sjældent, at en hovedregel om navneforbud kan være rigtig. Nu er jeg måske allerede på vej ind i en tilkendegivelse, jeg skulle spare mig selv for, men jeg kan godt forstå synspunktet, som det er ført frem flere steder fra.

(Kort bemærkning).

Hagen Hagensen (KF):

Det er justitsministerens seneste bemærkninger om navneforbud, der får mig til at gøre en enkelt tilføjelse.

Forholdet er jo det, at det ikke er nok, at man beskytter den forurettede, når man når frem til retten. Det er forud for det, der er behov for, at navnet ikke må nævnes. Vi har set tilfælde, hvor man under efterforskningen i en sådan sag er kommet frem til den forurettedes navn, og det er tilfælde, som jeg synes man skulle være foruden. Derfor må den overvejelse, der skal ske, og som vi nu må drøfte nærmere i udvalget, gå på, at det ikke blot er, når sagen kommer til retten, men også fra det tidspunkt, hvor anmeldelsen sker, at man beskytter offeret.

Hermed sluttede forhandlingen.

Afstemning

Lovforslagets overgang til anden behandling vedtoges uden afstemning.

Første næstformand (Enggaard):

Jeg foreslår, at lovforslaget henvises til retsudvalget. Hvis ingen gør indsigelse mod dette forslag, betragter jeg det som vedtaget. (Ophold). Det er vedtaget.

Den sidste sag på dagsordenen var:

5) Forespørgsel til justitsministeren, socialministeren og undervisningsministeren:

Forespørgsel af Mette Madsen (V) m. fl.:

»Hvilke initiativer agter ministrene at tage for at dæmme op for den stigende vold i samfundet?«

(Forespørgsel nr. 6. Anmeldt 27/11 79. Fremme af forespørgslen vedtaget 30/11 79).

Forhandling

Mette Madsen (V):

Siden venstre anmeldte en forespørgsel om, hvilke initiativer regeringen agter at tage for at dæmme op for den stigende vold i samfundet, er jeg blevet indgående udspurgt af flere pressefolk, om det dér med den stigende vold nu ikke var et postulat, noget, de borgerlige partier overspiller. Og fra anden side er jeg blevet spurgt, om det ikke bare er noget, som pressen slår unødvendig stort op for at forøge oplagstallet. Hertil må jeg svare, at pressen kan have forskellige måder at omtale voldsforbrydelser på, men selve forbrydelsen er dog ikke noget, pressen opfinder. Disse forbrydelser finder jo reelt sted.

Hvis man tager et tilfældigt greb i avisdyngen fra den sidste uges tid, så kan man finde et referat fra Århus om en lærer, der blev dolket i ryggen i en skoletime. Der er et referat om to store børn, der i Nørresundby overfaldt en 10-årig dreng og holdt ham, mens de brændte hans næse med tændstikker. Samme avis refererer, at det nu er op til landsretten at afgøre, om de to unge mænd, der sparkede en togfører i hovedet og trampede ham på halsen, skal være på fri fod, til dommen falder. Der er to gange omtale af vold mod sagesløs person samt af voldtægtsforbrydelser i Slagelse, Nykøbing M., Ålborg, Korsør, Hirtshals og Arentsminde, dels mod mindreårige piger, dels mod voksne kvinder. En af voldtægtsforbryderne var kun 15 år gammel. Og vi har fra de allersidste dage et uhyggeligt tilfælde af hustruvold.

Det er forståeligt, at sådanne daglige eksempler på voldsforbrydelser skaber stor utryghed i befolkningen, for de efterlader en stærk fornemmelse af, at forbrydelserne ikke bare er blevet flere, men også grovere.

Men fornemmelser er naturligvis ikke nok til at begrunde en debat i folketinget. Det er derimod rigspolitiets årsberetning for 1978, der fortæller, at antallet af egentlige voldsforbrydelser er fordoblet siden 1967. Og det er et notat fra justitsministeriet til folketingets finansudvalg, gengivet i bilagshæftet til betænkning over forslag til finanslov for 1980, side 77, hvoraf det fremgår, at antallet af anmeldte voldsforbrydelser i 1974 var 3.050, og derefter stiger tallet jævnt indtil 1978, hvor det tilsvarende tal var 4.357.

Stigningen i voldsager er således klart dokumenteret, og forgrovelsen fastslås i ud-